

Річниця Афганської війни

Більшість українців в історії ніколи не бували в Афганістані. За винятком учасників військових дій, які почалися 38 років тому. Пострадянський термін “афганці” позначає тих, для кого та війна ніколи не завершиться. Анатолій Поліщук розповів про свій досвід перебування в цій країні.

Анатолій Поліщук – учасник Афганської війни, пастор Адвентистської церкви: «Зазвичай було нелегко, дуже нелегко, тому що нас кинули, можна сказати абсолютно непідготовленими до цієї війни. В Радянському Союзі я не тримав автомат, я не бачив патронів».

Але впродовж наступного року обставини війни змусили його навчитись користуватися зброєю, щоб залишитись у живих. Згодом Анатолій став віруючим і служить пастором церкви. Вважає, що та війна відіграла ключову роль у становленні його як християнина. Розповідає про випадок, коли його оминула снайперська куля.

Анатолій Поліщук – учасник Афганської війни, пастор Адвентистської церкви: «Одна пролетіла між мною і товаришем, який сидів поряд, і друга – біля ніг. Тільки з часом, коли я прийшов з війни, я почав усвідомлювати, що цій голові, яка на цих плечах, ще потрібно думати, а ногами ще потрібно ходити, щоб славити Господа. Снайпери не помилялися. Снайпери могли попасти в муху, в точку. Там була точна зброя».

Збройний конфлікт в Афганістані став однією з головних подій “холодної війни” капіталістичного та соціалістичного блоків. Афганська війна долучилася до політичної, економічної та соціальної кризи пізнього СРСР. Війна спричинила загибель 15 тисяч радянських військовослужбовців та інвалідність десятків тисяч. Дотепер тривають спори, кого вважати переможцем у тій війні.

Володимир Ткачук – керівник відділу освіти Адвентистської

церкви в Європі: «Афганістан – это специфическая культура. С нашей культурой, когда мы приезжаем туда или находясь в нашей культуре, что-то планировать, делать изменения в той культуре является ошибочным. Мы не представляем себе до конца того образа жизни, мы хотим иногда принести свой образ жизни для этих людей».

Стереотипи щодо Афганістану загальновідомі: це одна з найнебезпечніших країн світу, тут переслідують усіх незгідних і десять років тому виробляли 92% опіумного маку в світі. Та існує й інша сторона Афганістану.

Володимир Ткачук – керівник відділу освіти Адвентистської церкви в Європі: «Все жители Афгана – это дети Божии. Это люди, которые тоже желают мира и покоя. Люди, которые желают, чтобы их уважали и ценили. Люди, которые хотят, чтобы с ними считались. Чтобы с ними разговаривали. Чтобы они видели своё место в этом мире».

Якщо для Радянського Союзу та війна закінчилась 1989 року, то держава Афганістан воює вже упродовж майже сорока років. З того часу Афганістан пережив три громадянські війни та тринадцятирічне протистояння з ісламістською організацією Талібан. Ісламістські сили Афганістану після виводу радянських військ сформували основу міжнародної терористичної організації "Аль-Каїда". Під егідою війни з тероризмом західні уряди на чолі зі США втручаються у життя ісламських держав, а мас-медіа позиціонують НАТО як гаранта миру і безпеки в світі. Чи можуть християни бути вісниками надії в цьому складному регіоні?

Віталій Нероба – викладач релігієзнавства Українського гуманітарного інституту: «Зброєю перемогти ворога неможливо. Найкращий спосіб перемогти ворога – це зробити його своїм другом. Найкращий спосіб завойовувати Афганістан – це не просто звістити їм нову доктрину, це не просто нове вчення чи якийсь новий політичний устрій принести чи вести свої війська. Найкращий спосіб – завойовувати серця людей».

Адвентистське агентство допомоги та розвитку давно намагається прихилити серця етнічних афганців. 15 років ADRA будує в Афганістані навчальні та медичні заклади та в різний спосіб допомагає жителям цієї країни. Тільки за останні п'ять років тут звели двадцять навчальних закладів. Та попит значно більший. Якщо школу розраховано на 1000 учнів, то вже через 3 роки зазвичай у ній навчатиметься до чотирьох тисяч дітей.

Володимир Ткачук – керівник відділу освіти Адвентистської церкви в Євразії: «Семьи приходят к тем территориям, где есть школы, и готовы жить в страшных условиях только ради того, чтобы их дети получали образование. Единственная надежда, которую они питают в своих семьях на какое-то будущее – только тогда, когда дети получают образование».

Ісламська релігія виникла як протест проти християнства як ідеології, яку поставила собі на службу агресивна Римська імперія. З тих пір стосунки християн і мусульман, зокрема в Афганістані, часто-густо зводилися до військово-політичних зіткнень. Працівники християнських благодійних організацій сподіваються, що їхня робота дозволить трансформувати стереотипи, виниклі за довгу історію цих релігій.

Костянтин Анікеєв, Ярина Матвіїв, Віктор Кармазенюк, “Вісті надії”